

Κάποιες σκέψεις για την Ελατού....

Αν και έχουν περάσει μέρες από την επιστροφή μας από την όμορφη Ελατού, οι μνήμες είναι ολοζώντανες και έτσι θα είναι για πάντα. Θυμάμαι πριν ξεκινήσουμε ότι είχα αγωνία για το τι μας περίμενε σε αυτή την εκδρομή, αν και πάνω- κάτω φανταζόμουν διάφορα, αλλά τελικά αυτό που δε φαντάστηκα ήταν ότι θα περνούσα τόσο ωραία. Γιατί το τι θα κάναμε, λίγο – πολύ το είχα στο μυαλό μου, αλλά αυτό που δεν είχα ήταν τα συναισθήματα που θα μου δημιουργηθούν.

Το πιο ωραίο συναίσθημα που ένιωσα ήταν το αίσθημα της ελευθερίας. Η διαρκής επαφή με τη φύση, κατά τη διάρκεια των θεατρικών παιχνιδιών και ο νυχτερινός περίπατος – διαλογισμός στο βουνό, είναι οι πιο ευχάριστες αναμνήσεις. Ακόμα και η πεζοπορία, παρ' ότι πολύ κουραστική, είναι κάτι που δε θα ξεχάσω. Πώς να ξεχάσει κανείς αυτό το απέραντο πράσινο ορεινό τοπίο, το ξέφωτο, τα ρυάκια, που σου άφηναν την αίσθηση ότι κάποιες νεράιδες θα ξεκινήσουν το χορό τους και θα σε παρασύρουν σε ένα μαγικό τόπο δίχως χρόνο...

Ήταν μοναδικές οι εικόνες αυτές, που βέβαια μετά από ένα σημείο κι έπειτα μάλλον...δεν τις ευχαριστιόμουν το ίδιο, καθώς το μόνο που ήλπιζα ήταν να δω επιτέλους αυτό το Αλποχώρι. Τελικά όταν φτάσαμε ήμουν σίγουρη ότι θα μας περίμενε ο κος Σταύρος ο οδηγός, αλλά που... όνειρο θερινής νυχτός! Ας είναι καλά και η Αναστασία που μοιραζόμασταν την ίδια ψευδαίσθηση και παίρναμε κουράγιο η μια από την άλλη. Και η επόμενη απογοήτευση: το κλειστό μαγαζί του χωριού. Αλλά τελικά άνοιξε κι αυτό, τα κανόνισε κι ο κος Σίμος και γυρίσαμε με το καμπριο- ντάτσουν. Αξέχαστο θα μου μείνει κι εκείνο το πανέμορφο, μεγάλο σκυλί που μόλις χτυπούσε η καμπάνα του χωριού ούρλιαζε τρομαγμένο! Μου φάνηκε τόσο παράξενο, που αυτό το σκυλί, σίγουρα μόνιμος κάτοικος του χωριού, δεν είχε συνηθίσει αυτόν τον ήχο! Που να ξέρει κανείς όμως με τι άλλο τον είχε συνδυάσει και γι αυτό αντιδρούσε έτσι. Πάντως ήταν γλυτύτατο!

Αυτή η διαδρομή έγινε η αιτία να μιλήσουμε λίγο παραπάνω και με άλλα άτομα, που δε μας είχε δοθεί η ευκαιρία έως τότε. Επίσης, σε αντίθεση με την Αναστασία κι αυτά που τόσο ωραία μας έγραψε (μπράβο Αναστασία), εγώ ήξερα πως τα όρια μου δεν ήταν να κάνω τη διαδρομή πίσω με τα πόδια, εκτός αν ξεκινήσω στίβο από αύριο!!! Μόνο τότε θα δοκίμαζα την επιστροφή πεζή, σαν τον θαρραλέο Θανάση και την Ελένη, που δραματοποίησαν στο βουνό την «κοκκινσκομφίτσα και τον κακό λύκο»!!!

Μετά κι από αυτήν την εμπειρία δυστυχώς δεν μας είχαν μείνει και πολλές δυνάμεις οπότε αφήσαμε τα δρώμενα και χαλαρώσαμε. Λυπάμαι που δεν πήρα μέρος στο νυχτερινό διαλογισμό, γιατί από ότι πληροφορήθηκα ήταν πολύ ωραία.

Αλλά είμαι σίγουρη ότι πήρα τόσα πολλά από αυτήν την εμπειρία ούτως ή άλλως. Είδα την εξοχή όπως ποτέ μέχρι τώρα, ένιωσα να γίνομαι κι εγώ ένα με τη φύση και από αυτό ακριβώς πηγάζει το αίσθημα της ελευθερίας που προανέφερα. Κοιτώντας την ημέρα το ατελείωτο τοπίο με τα έλατα και τα άλλα δέντρα, σκεφτόμουν πόσο μικρά και χαζά πράγματα μας αναλώνουν στη πόλη. Εκεί όλα φαίνονταν ασήμαντα. Αντικρίζοντας και πάλι το ίδιο τοπίο τη νύχτα, είδα άλλα πράγματα γύρω μου και μέσα μου. Σίγουρα αν μου έλεγε κανείς από πριν ότι θα περπατούσα στα σκοτεινά, παρά μόνο με το φως του φεγγαριού και σε απόσταση με τους άλλους, χωρίς φακό, θα έλεγα «αποκλείεται». Αλλά ήταν κι αυτή μια φοβία που έφυγε χάρη στην εμπιστοσύνη που είχαμε όλοι στον συντονιστή και στην ομάδα. Και φυσικά ήταν μαγικό και θα το ξαναέκανα.

Αυτό που σκέφτηκα ήταν πόσο πολύ είμαστε όλοι μας εξαρτημένοι από τον πολιτισμό (εννοώντας τον τεχνολογικό), που αν βρεθούμε μόνοι μες τη φύση νιώθουμε έξω απ' τα νερά μας!!! Νιώθουμε πάντα τη σιγουριά ότι έχουμε το ηλεκτρικό ρεύμα, το νερό, τις μηχανές που διευκολύνουν τη ζωή μας και μια μικρή διακοπή από αυτά θα μας έκανε ανήμπορους. Είναι ειρωνικό πως αυτό το τεχνητό περιβάλλον μας κάνει να νιώθουμε «φυσιολογικοί» άνθρωποι, ενώ αφημένοι μέσα στη φύση, στο πραγματικό φυσικό περιβάλλον, νιώθουμε – τουλάχιστον αυτή η αίσθηση μου δημιουργήθηκε- ανοίκεια ή ότι αν συμβεί κάτι αναπάντεχο δεν θα είμαστε προετοιμασμένοι να το αντιμετωπίσουμε.

Μέσα σε όλον αυτόν το συλλογισμό, η επόμενη σκέψη μου ήταν πόσο έχουν ανάγκη τα παιδιά από κάποια μαθήματα, όχι σαν αυτά που ήδη έχουν κι είναι το καθένα για τον λόγο του χρήσιμο, αλλά μαθήματα «ζωής», όπως πρώτες βοήθειες, εξερεύνηση και επιβίωση στη φύση και σε δύσκολες καταστάσεις, τα οποία ποτέ δεν πήρα εγώ τουλάχιστον στο σχολείο και ίσως θα ήταν πιο χρήσιμα. Τότε όλοι θα είχαμε λιγότερες φοβίες (όπως οι δικές μου παραπάνω) και θα νιώθαμε ικανότεροι και θα μπορούσαμε να ευχαριστηθούμε περισσότερα πράγματα στη ζωή και στη φύση.

Πριν από πολύ καιρό είχα ακούσει στις ειδήσεις για ένα παιδί δώδεκα χρονών, αν θυμάμαι καλά, που έπαθε ένα τροχαίο με τον πατέρα του σε ερημικό δρόμο. Ο πατέρας έχασε τις αισθήσεις του και το παιδί, εφάρμοσε κάποιες πρώτες βοήθειες που είχε κάνει στο σχολείο, τις προηγούμενες μέρες και αυτό στάθηκε δυνατό να τον κρατήσει ζωντανό μέχρι να έρθει βοήθεια. Στην ουσία του έσωσε τη ζωή. Αυτό έγινε σε κάποιο σχολείο του εξωτερικού και σαν έκτακτο σεμινάριο. Ένα τέτοιο μάθημα, βέβαια, θα έπρεπε αυτονόητα να μπαίνει σαν υποχρεωτικό από τη πρώτη βαθμίδα της εκπαίδευσης, το νηπιαγωγείο και νομίζω ότι ούτε καν το παραπάνω περιστατικό χρειάζεται να μας πείσει για την αναγκαιότητά του.

Γυρίζοντας στο θέμα, αυτή η επαφή με την φύση μας κάνει να ηρεμούμε και να είμαστε ελεύθεροι. Όταν ξεκίνησε η εκδρομή, είχα πολλά νεύρα και όταν γύρισα ήμουν πιο ήρεμη από ποτέ. Δυστυχώς με την επιστροφή μπήκα πάλι στη ρουτίνα και όλα αυτά τα νεύρα με έφεραν νομίζω στο σημείο να πάθω οξεία οξεία οσφυαλγία. Εδώ και τρεις μέρες δεν μπορώ να κουνηθώ απ' το κρεβάτι και παίρνω ένα σωρό χάπια. Ίσως γι αυτό χαλάρωσα λίγο κι έκατσα να γράψω, με δυσκολία μιν. Αλλά σκέφτηκα ότι εκείνη η εκδρομή που πήγα ήταν το τελευταίο πράγμα που έκανα με ευχαρίστηση και αποφάσισα από δω και στο εξής να επαναφέρω αυτές τις εικόνες της φύσης στο μυαλό μου και να με ηρεμούν, όταν το χρειάζομαι. Είχα ξεχάσει ότι ο άνθρωπος όταν δεν έχει τη δυνατότητα να βρεθεί στα μέρη ή με τα άτομα που θα ήθελε, έχει παρ' όλα αυτά την μοναδική δυνατότητας της μνήμης και της ανάκλησης για να ξεγελά λίγο ένα πιεστικό παρόν. Όπως επίσης, ότι πρέπει να ακολουθούμε τους προσωπικούς μας φυσικούς ρυθμούς και όχι της πόλης, γιατί η φύση θα μας το θυμίσει με οποιοδήποτε τρόπο!

Άλλο σημείο της εκδρομής που ήταν ανεπανάληπτο, η ανάγνωση του κειμένου από το βιβλίο του κου Σίμου. Ήταν κορυφή!!! Αυτά που ακούγαμε, ο χώρος στον οποίο έγινε η ανάγνωση, η παρατήρηση στη φύση και το ταξίδι που έκανε ο καθένας με το μυαλό του. Όλα αυτά, αλλά και πολλά ακόμα συνέθεσαν το παζλ αυτής της υπέροχης εκδρομής. Τα παιχνίδια (σούπερ ο Γκούφου!), η επαφή, η επικοινωνία, η ανταλλαγή... Ότι ακριβώς μας λείπει από τη σύγχρονο τρόπο ζωής στη πόλη.

Εν τέλει θέλω να ευχαριστήσω τον κο Σίμο για την μοναδική αυτή εμπειρία, καθώς και όλους που ήμασταν μαζί για το ωραίο κλίμα που διαμορφώθηκε. Εις το επανιδείν.